

горячої крові, рідний брат гарної Лянки, що пригартувала бідного Андрія, довго не думаючи, кинув ся з конем до козаків. Перевернувся три рази в повітрі з конем своїм і прямо гримнув ся на ostrі скелі. На шматки розірвало його острє каміне, і пропав він у пропасти, мозком змішаним з кровю обризкав корчі, що росли по нерівних стінах безодні.

Коли прочував ся Тарас Бульба від удару і глянув на Диїстер, козаків вже були на човнах і гребли веслами; кулі сипались на них зверху, але не досягали. І засяли радістю очі в старого отамана.

— Прощайте, товариші! — гукав він до них зверху, — згадуйте мене і на ту весну прибувайте сюди знову та гарненько погуляйте! А що, взяли, чортові Ляхи? Думаєте, є щонебудь на світі, чого б злякав ся козак? Підождіть же, прийде час — дізнаєтесь ви, що то є православна наша віра!

А вже вогонь підняв ся в гору, захопив його ноги, обіймаючи полум'ям усе дерево... Та хіба є на світі такі ноги, муки і така сила, щоб перемогла козацьку душу!

Немала ріка Диїстер, багато на ній заток, густого очерету, мілини та глибоких місць; блищить склом вода, по якій лунає дзвінкий клекіт лебедів, і пишний гоголь бистро несе ся по ній, і безліч куликів, червонодзьобих турухтанів і всякого иншого птаства в очеретах і на побережі. Козаки швидко плили вузкими двостережними човнами, разом гребли веслами, обережно минули мілину, полохаючи птаство, і розмовляли про свого отамана.

КІНЕЦЬ.